

[Kirkeministeren.]

lovrevision var til tredie behandling i folketinget den 1. februar 1939, udtalte det ærede medlem hr. Aksel Larsen — jeg beder om tilladelse til et par citater — ifølge folketingsstidende, sp. 3413:

„Det er et betydeligt fremskridt, at man nedsætter valgretsaldern fra henholdsvis 35 og 25 år til 23 år“.

Da folketinget den 19. december 1945, altså for kun godt 3 år siden, foretog tredie behandling af forslag til lov om afholdelse af kommunale valg, erklærede socialdemokratiet, at man ikke ville stemme for forslaget som protest mod, at man ikke ændrede valgretten til 21 år. Men det ærede medlem hr. Aksel Larsen udtalte da på det kommunistiske partis vegne ifølge folketingsstidende, sp. 1570:

„Ingen kan mere end vort parti beklage, at man ikke har nedsat valgretsaldern til 21 år, men det er altså ikke sket. Det er stemt ned i dette ting, til trods for, at der her befinder sig en overvældende majoritet, der er tilhænger af 21 års valgretsaldern. Ikke desto mindre ligger det nu således, at ændringsforslaget er forkastet, og vi skal nu stemme om et lovforslag om, hvorvidt vi skal have kommunevalg til foråret eller ej. Vi ønsker disse kommunevalg, vi ønsker dem så snart som muligt, og vi vil derfor selvfølgelig stemme for dette lovforslag“.

Jeg synes ikke, at fortiden taler særlig til gunst for den taktik, det ærede medlem nu anvender: at protestere så stærkt imod, at vi andre er gået ind i et forsøg på at få en grundlovsændring gennemført.

Første næstformand (Arnh Jensen): Det ærede medlem hr. Erik Appel har ordet for en kort bemærkning.

Erik Appel: Det ærede medlem hr. Hvidberg følte sig øjensynlig ilde berørt ved den bemærkning om præsteuddannelsen — formentlig i sin egenskab af præstelærer ved universitetet. Bemærkningen er faldet fra udvalgets ærede ordfører, og jeg tilsluttede mig tanken. Det ærede medlem må ikke have været tilstede i udvalget, dengang bemærkningen faldt, for det ærede medlem hører jo ellers ret skarpt. Jeg tror dog ikke, spørgsmålet egner sig til behandling hverken her ved anden eller ved tredie behandling af lovforslaget, den hører hjemme et ganske andet sted. Iøvrigt kan jeg henvise det ærede medlem til at drøfte sagen med sin kollega professor Skydsgaard.

Det ærede medlem hr. Fibiger var noget

nær lidt uartig imod mig og mit parti, idet han påstod, at det var den radikale kirkepolitik, der nu var gået ind i venstre og endog i socialdemokratiet. Det ærede medlem må jo dog vide, at den frisindede kirkepolitik i Danmark var fremme, længe før det radikale parti overhovedet var til, en hel menneskealder før. Så jeg forstår ikke, det ærede medlem vil hævde, at det er venstre, der er indpodet med radikale baciller, at ikke det omvendte er tilfældet.

Til det ærede medlems bemærkning om, at en tidligere samstemmighed mellem venstre og de konservative skulle være brudt nu, vil jeg sige, at om kirkepolitik har der mig bekendt ikke været nogen større overensstemmelse mellem venstre og de konservative, men overensstemmelsen imellem os — jeg håber, det ærede medlem hører, hvad jeg siger — har været tilstede vedrørende selve menighedslivet; det er dog det hovedsagelige, og den overensstemmelse består den dag i dag.

Jeg afviser altså det ærede medlems udtalelser om, at det skulle være den radikale politik, der er kommet ind i venstre. Jeg har en vis foragt for, at man vil bruge et andet parti som bussemand i stedet for at tage rent sagligt på spørgsmålene, således som de er fremme i det foreliggende lovforslag.

Aksel Larsen: Den højtærede kirkeminister hævder det synspunkt, at den måde, socialdemokratiet og regeringen driver politik på, er at foretrække fremfor den kommunistiske demonstrationspolitik, og han betegnede det som demonstrationspolitik at stå fast på de 21 år. Jeg synes, at den højtærede minister skulle være en lille smule forsigtig med sin øvrige argumentation. Noget af det sidste, han gjorde, var at minde om, hvad der skete i december 1945 her i tinget, hvor socialdemokrater og kommunister i fællesskab stillede forslag om 21 års kommunal valgretsaldern, og da det blev forkastet, stillede socialdemokratiet et eller andet forslag, som jeg af hensyn til den parlamentariske tone skal undlade at karakterisere nærmere, og hvis detaillere jeg ikke husker i øjeblikket. Det blev stillet ved tredie behandling, og da det blev forkastet, erklærede socialdemokraterne, at nu var de heldigvis fornærmede og ville stemme for, at der slet ikke skulle være noget kommunevalg foreløbig. Under de omstændigheder sagde vi: nej, holdt, flertallet har ganske vist forkastet 21 års valgretsaldern, men lad os få de kommunevalg — og da var det socialdemokraterne, der forsøgte med en demonstrationspolitik, hvis praktiske formål det var